

Sygn. akt VII Ua 47/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz (spr)

Sędziowie: SO Lucyna Łaciak

SO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st.sekr. sądowy Monika Olszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 października 2016 r. w Warszawie

sprawy M. P.

przeciwko Komendantowi Stołecznemu Policji

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku na służbie

na skutek apelacji wniesionej przez Komendanta Stołecznego Policji

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 maja 2016 roku sygn. akt VI U 12/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala odwołanie;
2. zasądza od M. P. na rzecz Komendanta Stołecznego Policji kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. zasądza od M. P. na rzecz Komendanta Stołecznego Policji kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Lucyna Łaciak SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Zbigniew Szczuka

VII Ua 47/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 maja 2016 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016 r. odwołania M. P. od decyzji Komendanta Stołecznego Policji w W. z dnia 22 października 2014 nr (...) o jednorazowe odszkodowanie zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznał odwołującemu M. P. prawo do jednorazowego odszkodowania odpowiadającego 5 % uszczerbku na zdrowiu będącego skutkiem wypadku w drodze do pracy w dniu 9 czerwca 2014 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że decyzją z dnia 22 października 2014 Komendant Stołecznej Policji na podstawie art. 34 ust. 1 i 2 pkt. 7 oraz art. 35 ustawy z dnia

4 kwietnia 2014 o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą odmówił M. P. przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu. W protokole powypadkowym Nr (...) z dnia 14.07.2014 komisja powypadkowa uznała zdarzenie za wypadek w związku z pełnieniem służby w Policji, określony w art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 16.12.1972 r o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji.

Wnioskodawca złożył odwołanie od zaskarżonej decyzji i zarzucił naruszenie przepisów intertemporalnych poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą poprzez uznanie, iż postępowanie odszkodowawcze zostało wszczęte po dniu 1 lipca 2014, podczas gdy zostało wszczęte przed tą datą i w związku z tym mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r., nie zaś ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji. Zdaniem odwołującego Komendant Stołeczny Policji zastosował nową ustawę błędnie przyjmując, iż w sprawie dotyczącej wypadku do wszczęcia postępowania doszło pod rządami nowej ustawy, podczas gdy powinien zastosować przepisy uchylonej ustawy. Odwołujący wywodził, iż w dniu zdarzenia obowiązywały przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 1972 o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biurze Ochrony Rządu oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1973 r. w sprawie ustalania stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz związku śmierci funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej ze służbą wskutek wypadku lub choroby oraz rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 października 2011 r. w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby w Policji. W związku z powyższym zdaniem odwołującego powinny zostać zastosowane procedury wynikające z Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 października 2011 r. w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby w Policji, które reguluje tryb postępowania w razie wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby w Policji. W niniejszej sprawie zdaniem odwołującego postępowanie wyjaśniające zostało wszczęte pod rządami starej ustawy.

W odpowiedzi na odwołanie organ wnosił o oddalenie w całości odwołania ubezpieczonego i zasądzenie od niego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 21 października 2015 Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza neurologa i ortopedy celem ustalenia czy wskutek wypadku z dnia 9 czerwca 2014 odwołujący M. P. doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jeżeli tak to w jakiej procentowej wysokości.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 9 czerwca 2014 M. P. pełnił służbę w godzinach od 14.00 do 22.00. Około godziny 22.00 po wyjściu z pracy udał się do swojego samochodu marki V. zaparkowanego przed budynkiem na ul. (...). Następnie drogą dla niego najkrótszą, a zarazem najdogodniejszą jechał do miejsca zamieszkania tj. Z. ul. (...). Jadąc przez M. ul. (...) w kierunku R. około godziny 22.15 zatrzymał się na skrzyżowaniu z ulicą (...), ponieważ sygnalizator wyświetlał czerwone światło dla jego kierunku jazdy. Stojąc na lewym pasie do jazdy na wprost nagle poczuł uderzenie w tył swojego samochodu. M. P. po przyjeździe patrolu policji i zatrzymania sprawcy wypadku został przewieziony karetką pogotowia do szpitalnego (...) w W. w związku z odczuwanym bólem głowy oraz kręgosłupa w odcinku lędźwiowym. Wnioskodawca niezwłocznie po wypadku zawiadomił swojego bezpośredniego przełożonego o zaistniałym zdarzeniu. Wnioskodawca od razu po wypadku został przebadany na obecność alkoholu, środków odurzających, substancji psychotropowych lub innych substancji o podobnym działaniu. Pismem z dnia 30 czerwca 2014 K. M. zawiadomił Komendanta Rejonowego Policji W. (...) o wypadku drogowym z udziałem M. P., mimo iż został o nim poinformowany wcześniej tuż po zdarzeniu. W dniu 30 czerwca 2014 została powołana komisja powypadkowa, która przeprowadziła postępowanie wyjaśniające zakończone protokołem powypadkowym. W protokole tym nr (...) z dnia 14 lipca 2014 komisja uznała przedmiotowe zdarzenie za wypadek w związku z pełnieniem służby w Policji.

W szpitalu wnioskodawca przebywał od dnia 12 czerwca 2014 r. Lekarz zalecił mu noszenie kołnierza usztywniającego część szyjną kręgosłupa. Na zwolnieniu lekarskim wnioskodawca przebywał od 10 czerwca 2014 do 30 czerwca 2014.

W następstwie wypadku wnioskodawca doznał skręcenia i naderwania odcinka piersiowego kręgosłupa z dolegliwościami bólowymi wysiłkowymi, skręcenia i naderwania odcinka lędźwiowego kręgosłupa, urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, po leczeniu nieoperacyjnym, z niewielkim ograniczeniem zakresów ruchomości, dolegliwościami bólowymi wysiłkowymi, zaburzeniami czucia palców I-III ręki prawej i palucha stopy lewej. W wyniku wypadku wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5 %.

Sąd Rejonowy zważył, że ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem pozostającym w związku ze służbą w Policji. W ocenie Sądu bezsporną w niniejszej sprawie była okoliczność, iż w dniu 9 czerwca 2014 M. P. uległ wypadkowi pozostającemu w związku ze służbą w Policji. Również niekwestionowanymi przez strony było to, iż w następstwie wypadku doznał 5% uszczerbku na zdrowiu.

Istota sporu sprowadzała się do zbadania jaka regulacja prawna winna mieć zastosowanie do zdarzenia i postępowania prowadzonego w związku z nim przez pozwanego, a mianowicie ustawa z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz.U. z 1972 nr 53 poz. 345 ze zmianami) czy też ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (dalej w uzasadnieniu Sądu Rejonowego nowa ustawa).

Sąd Rejonowy wskazał, że ustawa o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji z dnia 16 grudnia 1972 r. w art. 2 uznawała za wypadek pozostający w związku z pełnieniem służby w Policji: nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które zaszło podczas lub w związku: z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych, wykonywaniem czynności w interesie służby, nawet bez polecenia przełożonych, wykonywaniem funkcji lub zadań zleconych przez działające w resorcie spraw wewnętrznych organizacje polityczne, zawodowe albo społeczne, ratowaniem ludzi lub ich mienia z grożącego niebezpieczeństwa albo ratowaniem mienia społecznego przed zniszczeniem lub zagarnięciem, udzielaniem przedstawicielowi organu państwowego pomocy przy spełnianiu przez niego czynności urzędowych, udziałem w pościgu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa albo ochroną innych obywateli przed napaścią, udziałem w czynach społecznych organizowanych w resorcie spraw wewnętrznych, odbywaniem bezpośredniej drogi do miejsca i z miejsca wykonywania czynności określonych w pkt 1-7.

W związku z powyższym przepisem kierownik jednostki organizacyjnej Policji albo komendant szkoły Policji, po otrzymaniu zawiadomienia lub w przypadku powzięcia w inny sposób informacji o wypadku, m.in. byli obowiązani do niezwłocznego wszczęcia postępowania wyjaśniającego w sprawie ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przez pisemne powołanie komisji powypadkowej (§ 3 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 10 października 2011 w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby w Policji).

Z kolei ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, która zastąpiła z dniem 1 lipca 2014 ustawę z 1972 definiuje w art. 2 jako wypadek nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło podczas: wykonywania lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych; wykonywania lub w związku z wykonywaniem czynności w interesie służby, nawet bez polecenia przełożonych; uczestniczenia lub w związku z uczestniczeniem w obowiązkowych zajęciach związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych i sprawności fizycznej funkcjonariuszy; wykonywania lub w związku z wykonywaniem funkcji lub zadań zleconych przez działający w służbie związków zawodowy funkcjonariuszy albo organizacje zawodowe lub społeczne; ratowania lub w związku z ratowaniem ludzi z grożącego niebezpieczeństwa lub ratowaniem mienia Skarbu Państwa przed zniszczeniem lub zagarnięciem; udzielania lub w związku z udzielaniem przedstawicielowi organu państwowego pomocy przy wykonywaniu przez niego czynności urzędowych.

Sąd Rejonowy podniósł następnie, że powyższa nowa regulacja wyłączyła z kręgu zdarzeń uznawanych jako wypadek w związku ze służbą, zdarzenia związane z odbywaniem bezpośredniej drogi do miejsca i z miejsca wykonywania czynności służbowych. Nie budziło wątpliwości Sądu Rejonowego, iż zdarzenie, jakiemu ulegał odwołujący dotyczyło odbywania drogi z miejsca pełnienia służby do miejsca zamieszkania. Przepisy przejściowe ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą w art. 48 stanowią w ust. 1, iż do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. W ustępie 2 w przypadku pogorszenia się stanu zdrowia funkcjonariusza, które jest następstwem wypadku lub choroby, z których tytułu wypłacono jednorazowe odszkodowanie na podstawie przepisów dotychczasowych, zwiększenie tego odszkodowania ustala się na zasadach określonych w art. 11.

Analizując powyższe przepisy intertemporalne Sąd zauważył, iż ustawa z 1972 roku nie opisywała procedury postępowania wskazując jedynie, iż postępowanie w sprawie odszkodowania wszczyna się z urzędu lub na wniosek zainteresowanego. Z kolei nowa ustawa nie definiuje momentu wszczęcia postępowania wskazując, iż może być wszczęte z urzędu lub na wniosek. W tym celu Sąd dokonał wykładni systemowej nowej ustawy, w szczególności jej rozdziału 3. Postępowanie inicjuje zdarzenie - wypadek, następnie ma miejsce zawiadomienie przez poszkodowanego swojego przełożonego o zdarzeniu. Kolejnym etapem jest dokonanie zabezpieczenia miejsca wypadku oraz niezwłoczne, od momentu powzięciu wiadomości o wypadku funkcjonariusza, wszczęcie przez kierownika jednostki organizacyjnej postępowania w sprawie ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku - postępowaniem wyjaśniającego przez powołanie komisji powypadkowej, sporządzenie protokołu, orzeczenie komisji lekarskiej. Z uwagi na kolejność czynności jakie mają być podjęte w toku postępowania Sąd doszedł do przekonania, iż za moment wszczęcia postępowania należy uznać zdarzenie i zawiadomienie o zdarzeniu, jakiemu dana osoba uległa złożone przez poszkodowanego, gdyż to ono rozpoczyna cały proces, który jest kontynuowany przez kierownika jednostki. To właśnie na kierowniku jednostki ciąży niezwłoczne podjęcie czynności takich jak powołanie komisji powypadkowej. Jak wynikało z wyjaśnień odwołującego zawiadomił on niezwłocznie po wypadku swojego przełożonego w dniu zdarzenia. Podjęcie czynności miało miejsce w dniu 30 czerwca 2014, kiedy bezpośredni przełożony K. M. zawiadomił Komendanta Rejonowego Policji w W. o zaistniałym wypadku z udziałem M. P.. W tym samym dniu została powołana komisja powypadkowa. Tym samym w ocenie Sądu za moment wszczęcia postępowania w sprawie odszkodowania należało uznać datę zdarzenia, kiedy odwołujący się poinformował o wypadku, a najpóźniej dzień 30 czerwca 2014, kiedy zostały podjęte formalne czynności związane z ustaleniem okoliczności i przyczyn wypadku.

Odnosząc się do argumentacji pozwanego Sąd podkreślił, iż sporządzenie protokołu powypadkowego prowadziło do uzależnienia zastosowania ustawy nowej albo starej od szybkości prac osób odpowiedzialnych za wszczęcie procedury powypadkowej, co pozostaje w sprzeczności z istotą i celem świadczenia jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem pozostającym w związku ze służbą w Policji. Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, iż do wypadku M. P. z dnia 9 czerwca 2014 r., który miał miejsce w związku odbywaniem bezpośredniej drogi z miejsca pełnienia służby do miejsca zamieszkania, w związku z datą zdarzenia oraz faktem, iż dopiero w dniu 30 czerwca 2014 r Komendant Rejonowy Policji w W. (...) wszczął procedurę związaną z powołaniem komisji powypadkowej ubezpieczony spełnił przesłanki z art. 2 ust. 8 ustawy o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji uprawniające do przyznania jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem pozostającym w związku ze służbą w Policji.

W celu ustalenia czy odwołujący M. P. doznał uszczerbku na zdrowiu i w jakiej procentowej wysokości Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty w zakresie ortopedii i neurologii. Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii w sposób szczegółowy i logiczny wykazał, że odwołujący doznał 5 % stałego uszczerbku na zdrowiu w związku z urazem z dnia 9 czerwca 2014.

Mając na uwadze powyższe Sąd oraz wobec niekwestionowanej wysokości uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł o odszkodowaniu w wysokości za 5 % uszczerbku na zdrowiu.

Wyrok został zaskarżony przez Komendanta Stołecznego Policji, który zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego t. art. 48 ust. 1 Ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że wszczęcie postępowania w sprawie przyznania M. P. świadczeń odszkodowawczych nastąpiło z datą wszczęcia czynności wyjaśniających przewidzianych ustawą tj. w dniu 30 czerwca 2014 a więc powołania komisji powypadkowej, a nie prawidłowo w dniu 14 lipca 2014. Skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał m.in., że ustawodawca wyraźnie rozdzielił na 2 odrębne fazy czynności wykonywane wskutek wypadku czemu dał wyraz poprzez uregulowanie zasad postępowania wyjaśniającego w rozdziale 3 Ustawy, zaś czynności dotyczące przyznania świadczeń odszkodowawczych w rozdziale 6. Wszczęcie postępowania odszkodowawczego nastąpiło z dniem 16 września 2014, kiedy to odwołujący się poinformował o zakończeniu leczenia.

Apelacja Komendanta Stołecznego Policji okazała się uzasadniona w całości i prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych jednakże wyciągnął nieprawidłowe wnioski analizując wskazaną w uzasadnieniu normę intertemporalną.

Przepis art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz. U. z 2004 r., Nr 43, poz. 411) stanowił, że za wypadek pozostający w związku

z pełnieniem służby w Policji uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które zaszło podczas lub w związku:

- 1)z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych,
- 2)z wykonywaniem czynności w interesie służby, nawet bez polecenia przełożonych,
- 3)z wykonywaniem funkcji lub zadań zleconych przez działające w resorcie spraw wewnętrznych organizacje polityczne, zawodowe albo społeczne,
- 4)z ratowaniem ludzi lub ich mienia z grożącego niebezpieczeństwa albo ratowaniem mienia społecznego przed zniszczeniem lub zagarnięciem,
- 5)z udzielaniem przedstawicielowi organu państwowego pomocy przy spełnianiu przez niego czynności urzędowych,
- 6)z udziałem w pościgu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa albo ochroną innych obywateli przed napaścią,
- 7)z udziałem w czynach społecznych organizowanych w resorcie spraw wewnętrznych,
- 8)z odbywaniem bezpośredniej drogi do miejsca i z miejsca wykonywania czynności określonych w pkt 1-7.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz. U. z 2014 r., poz. 616), za wypadek uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło podczas:

- 1)wykonywania lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych;
- 2)wykonywania lub w związku z wykonywaniem czynności w interesie służby, nawet bez polecenia przełożonych;
- 3)uczestniczenia lub w związku z uczestniczeniem w obowiązkowych zajęciach związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych i sprawności fizycznej funkcjonariuszy;

4) wykonywania lub w związku z wykonywaniem funkcji lub zadań zleconych przez działający w służbie związek zawodowy funkcjonariuszy albo organizacje zawodowe lub społeczne;

5) ratowania lub w związku z ratowaniem ludzi z grożącego niebezpieczeństwa lub ratowaniem mienia Skarbu Państwa przed zniszczeniem lub zagarnięciem;

6) udzielania lub w związku z udzielaniem przedstawicielowi organu państwowego pomocy przy wykonywaniu przez niego czynności urzędowych.

Sąd II instancji zważył, że przedmiotem sporu zawisłego przed tutejszym Sądem było dokonanie prawidłowej subsumpcji, czyli przyporządkowania stanu faktycznego pod ogólną normę prawną. Przedmiotem badania w niniejszej sprawie była ocena, które przepisy obowiązują, albowiem ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 r., która zmieniła ustawę z dnia

16 grudnia 1972 r., wykreśliła zapis stanowiący, że za wypadek pozostający w związku z pełnieniem służby w Policji uważa się nagle zdarzenie, **które zaszło w związku**

z odbywaniem bezpośredniej drogi do miejsca i z miejsca wykonywania czynności.

W związku z powyższym uzasadnione jest twierdzenie, że nowa ustawa nie przewiduje możliwości wystąpienia przez policjanta o roszczenie odszkodowawcze z uwagi na wypadek, który miał miejsce w drodze do miejsca i z miejsca wykonywania obowiązków służbowych. Przepis przejściowy ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 w art. 48 ust. 1 stanowi, że do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie z ust. 2 tego przepisu, w przypadku pogorszenia się stanu zdrowia funkcjonariusza, które jest następstwem wypadku lub choroby, z tytułu których wypłacono jednorazowe odszkodowanie na podstawie przepisów dotychczasowych, zwiększenie tego odszkodowania ustala się na zasadach określonych w art. 11.

Analizując powyższe przepisy Sąd Okręgowy zauważył, iż ustawa z dnia 16 grudnia 1972 nie opisuje procedury postępowania wskazując, iż postępowanie w sprawie odszkodowania wszczyna się z urzędu lub na wniosek zainteresowanego. Nowa ustawa nie definiuje momentu wszczęcia postępowania. Zgodnie z powyższym, należy także dokonać wykładni systemowej nowej ustawy, a w szczególności rozdziału 3 ustalającego okoliczności i przyczyny wypadku oraz wskazanych w nich czynności.

Z apelacji wywiezionej przez Komendanta Stołecznego Policji jednoznacznie wynika, że jej przedmiotem było zaskarżenie jedynie przepisu prawa materialnego, a więc art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014, bowiem Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie. Odwołujący w dniu 9 czerwca 2014 uległ wypadkowi w drodze z pracy. Zgodnie z przepisami prawa została powołana komisja powypadkowa uznająca, iż był to wypadek w związku z pełnieniem przez ubezpieczonego służby. Kolejno powołana została w dniu 30 czerwca 2014 Komisja powypadkowa, w dniu 14 lipca 2014 sporządzony został protokół powypadkowy. Pismem z dnia 16 września 2014 M. P. oświadczył, że w dniu 31 sierpnia 2014 zakończył leczenie związane z urazem.

Przechodząc do meritum Sąd II instancji uznał, iż Sąd Rejonowy wyciągnął niewłaściwe wnioski z dokonanych prawidłowo ustaleń faktycznych. Sąd II instancji zważył, że przed dniem wejścia nowej ustawy w życie nie zostało wszczęte postępowanie

w sprawie przyznania odszkodowania. Należy bowiem oddzielić od siebie dwie różne czynności, jakimi są zawiadomienie o zdarzeniu i protokół sporządzany przez komisję powypadkową oraz zwrócenie się do właściwego organu o przyznanie odszkodowania związanego z wypadkiem w trakcie powrotu z pracy. Pierwsza z nich skutkuje rozpoczęciem postępowania tzw. „wyjaśniającego”, które ma na celu zbadanie zaistniałego zdarzenia. Druga zaś prowadzi bezpośrednio do wszczęcia postępowania ustalającego prawo do świadczenia odszkodowawczego. Zgodnie z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym przez Sąd I instancji, odwołujący przedstawił oświadczenie o zakończeniu przez niego leczenia

w dniu 31 sierpnia 2014 r. Dopiero ta czynność ubezpieczonego sama w sobie implikowała rozpoczęcie postępowania odszkodowawczego przed Komendantem Stołecznym Policji. Przepis art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014

należy zatem stosować w jego literalnym brzmieniu. Zgodnie z treścią tego przepisu, przepisy nowej ustawy stosuje się w przypadku, gdy postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych zostanie wszczęte po dniu wejścia jej w życie.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie oraz stosownie do wyniku postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) zasądził od M. P. na rzecz Komendanta Stołecznego Policji kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Rejonowym zaś na podstawie § 10 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) zasądził od M. P. na rzecz Komendanta Stołecznego Policji połowę stawki minimalnej tj. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Na marginesie Sąd Okręgowy zauważa, że w sentencji wyroku Sąd Rejonowy omyłkowo stwierdził, że do wypadku doszło w drodze do pracy.

SSO Zbigniew Szczuka SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Lucyna Łaciak

Z. (...)